

[Wilhelm.]

stående tilfælde af, at en lovgivning er direkte asocial i sin udformning.

Men vi er især imod disse ordninger, fordi denne skattefradragsfidus, eller hvad man nu kalder det, jo uundgåelig bliver kapitaliseret i huspriserne. Modstanden mod ordningen er altså ikke noget, der for vores vedkommende skal vendes som en slags hetz mod parcelhusejere: vi mener i virkeligheden ikke, at ganske almindelige parcelhusejere har nogen som helst fordel af dette skattefradrag, fordi det for længst er gået hen og blevet kapitaliseret i huspriserne. Nu er de gået ind på at blive parcelhusejere på de vilkår, og derfor er det også klart for os, at man ikke kan komme, som jeg tror hr. Kaj Hansen på det nærmeste foretrak, fra den ene dag til den anden og erstatte denne fradragsordning med blot at indefryse værdistigningerne. De sidder i de første år, uden at der er indtrådt nogen værdistigninger, med meget, meget betydelige boligudgifter, som delvis udspringer af, at fradragsordningen er blevet kapitaliseret, og folk, man har lokket ud på parcelhusmarkedet, kan man selvfølgelig ikke fjerne grunden under med hensyn til deres hus og hjem ved simpelt hen at ophæve denne ordning fra den ene dag til den anden; det må kræve en aftrapningsperiode. Vi mener, det kan gøres hurtigere end de 15 år; som inflationen løber for tiden, og endda som den har løbet i gennemsnit i de sidste 10 år, kunne denne fradragsregel, hvis man blot sætter sig den betingelse, at folk i realudgift aldrig skal sidde hårdere end det år, de startede, snildt aftrappes på ned til 7-8 år.

Om den store betænkning, vi har fået for nogle dage siden, vil jeg sige, at den jo nok har været udsat for sabotage, allerede før den blev skrevet. Det har været nævnt, hvor håbløst umuligt kommissoriet var, og det kan jeg kun tilslutte mig. Jeg synes også, at hr. Stetters udtalelse her i dag, hvor han på forhånd afviser alle de modeller, der er nævnt i den betænkning, tyder på, at der slet ikke var nogen god vilje til stede fra starten, da man som led i boligforliget blev enig om at lade dette undersøge i det lille udvalg. Hvordan man på forhånd kan afvise alle modeller, når der er opstillet 4 muligheder og de 3 af dem rent faktisk ikke er gen-

nemarbejdet i betænkningen, men så at sige er helt summarisk afvist allerede en halv side længere henne end dér, hvor de bliver foreslået, kan egentlig kun forstås, hvis man fra starten har udvist dårlig vilje i spørgsmålet om at finde en aftrapningsordning.

Men bortset fra hvad der er af politisk vilje og ikke-vilje, har kommissoriet selvfølgelig i sig selv været umuligt. Jeg kan også beklage, at man har holdt sig så loyalt inden for kommissoriet, men det er vel på en måde ikke rimeligt at forvente andet.

Det, jeg synes er allermost fantastisk ved den betænkning, er, at lige præcis det, der bliver gjort til hovedpinen i dette spørgsmål, og det, som vælter den ene model efter den anden, det ene udtænkte forslag efter det andet, nemlig spørgsmålet, om man kan skelne mellem privat gæld og erhvervsmæssig gæld, har ikke medført, at der på noget som helst sted i de 226 sider er gjort forsøg på at give en antydning af, hvor stor en del af parcelhusejerne der overhovedet har det problem, som overhovedet anstifter erhvervsmæssig gæld, om det måske er et lille bitte, bitte marginalproblem, som må tackles på en anden måde, fordi vi jo ikke kan smadre hele vores skattelovgivning på grund af, at 5 pct. eller 10 pct. har et særligt problem. Det findes der ikke nogen opgørelse over. Der findes ét enkelt sted en oplysning, der synes at vise, at langt det meste af, hvad der tinglyses i boliger, rent faktisk bruges til boligformål, altså de 89 pct., og det siger jo noget om fordelingen af den private gæld på boligformål og på andre ting. Men hvad angår selve hovedspørgsmålet, man er løbet sur i: kan man klare det dér med at skelne privat gæld fra erhvervsmæssig gæld? Har man simpelt hen så at sige accepteret barrieren på forhånd uden nogetsteds at gøre rede for, hvor mange mennesker dette egentlig er et problem for, hvor stort problemet med andre ord er?

Kjærulff-Schmidt (FP):

Fremskridtspartiet er særdeles betænkelig ved den foreslåede § 17 A, nemlig bestemmelsen om, at der ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst ikke kan fradrages udgifter til renter af skatter samt told- og forbrugsafgifter. Det, der er tale om her, er jo en generel bestemmelse, som må ses i